

добиче да имашъ, че да ти е драго да си влѣзешъ въ двора“.

Ураганъ не бѣше придиричивъ къмъ храната. Давахъ му, както на всички селски коне, повече сѣно. Но не минаваше день да го не назобятъ и съ *ячмикъ*.

Това, което най-много обичаше благородното животно, бѣ чистотата и благороднитѣ обноски. Дѣдо Михо знаеше, че това е тъй необходимо за коня, както и за човѣка. И *обора* на Ураганъ бѣ не само широкъ и светълъ, но и всѣкога добре измитанъ. Постилката му смѣнявахъ всѣки день.

А върнѣше ли се коня отъ работа, или отъ пжтъ, първата грижа бѣ добре да го почистятъ отъ калъ и отъ прахъ и чакъ тогава да го нахранятъ. Сутринъ, щомъ го извеждаха изъ обора, отново го почистваха и то така, че косъма му навсѣкжде лъщѣше.

Пъкъ обноскитѣ — тѣ бѣха като кжмъ дете. Дѣдо Михо се разговараше съ коня и на работа, и на пжтъ, и въ обора като съ човѣкъ. Той го милваше съ ржце и галеше го съ думи. Ураганъ не знаеше, нито що е камшикъ, нито що е пръчка. Затова бѣ като агне.

ОТЪ ГДЕ БѢ ВЗЕЛЪ ДѢДО МИХО ТОЯ КОНЬ

Дѣдо Михо живѣеше нѣкога въ Тракия. Но още на младини турцитѣ го подгониха, като комита и той избѣга въ Добруджа. Тамъ се поминаха всичкитѣ му близки, но той намери утѣха въ работата и между добитъка, що пълнѣше двора му. Особено много обичаше той една едра и красива кобила, която наричаше *Буря*. Кога е чистѣше или зобѣше, той често и говорѣше: „Ха така, че ти ще ми ожребешъ едно хубаво, като тебе хубаво, конче“.

А то се случи. Старитѣ хора казватъ: „Коте да вземешъ, пакъ да гледашъ отъ какъвъ *сой* (родъ) е“. И тѣ сж прави. „Каквато козата. такова и ярето“. Когато Буря се ожребѣ, малкото конче приличаше на майка си, То имаше високи крака. дълго, тънко трупче. Шийката му се извиваше като на лебедъ